SCRISOAREA PĂRINTELUI SOFRONIE DE LA ESSEX CĂTRE O DOAMNĂ DIN CIPRU

Sunt cincizeci şi şapte de ani de când port rasa şi, pe cât îmi pare, nu am dorit a-mi neglija mântuirea, ci totdeauna cu mare teamă şi lacrimi am rugat pe Dumnezeu să se milostivească de mine, să-mi ierte toate păcatele şi să nu mă lepede de la aşternutul picioarelor Sale.

Am încercat, cred, după puterile mele, să nu nedreptăţesc nici o persoană de pe Pământ; mai mult chiar, să-mi dea Dumnezeu bărbăţia de a sluji cât mai multor oameni cu putinţă, fără să aştept de la ei nici o plată materialnică sau duhovnicească, ci aşteptând doar de la Dumnezeu darul iertării păcatelor mele.

Şi totuşi, în tot acest răstimp de mai mult de jumătate de veac, nu am cunoscut perioade de pace sau siguranţă, ci totdeauna am simţit în jurul meu ameninţări ori cel puţin stări potrivnice. În tot ceea ce încerc să fac, chiar şi în cel mai mic lucru, întâlnesc totdeauna piedici de netrecut. Aproape toate porţile lumii acesteia sunt mereu închise pentru mine. Am îmbătrânit şi nu am înţeles sensul acestor încercări.

Adică: sunt ele semnul urgiei lui Dumnezeu faţă de mine, păcătosul, sau altceva se întâmplă? De nenumărate ori am rugat pe Dumnezeu să-mi descopere pentru ce merg lucrurile aşa, iar Dumnezeu îmi răspunde necontenit cu tăcere.

De aici veţi înţelege că nu sunt în măsură să vă dau explicaţii la dramatica încercare prin care treceţi. Dar vă avem totdeauna în rugăciunile noastre, cu durere şi dragoste.

Greu este nouă să învinovăţim pe Dumnezeu şi să ne îndreptăţim pe noi înşine, dar iarăşi, nu este uşor să facem nici invers, ca prietenii lui Iov, care doreau să se facă apărătorii dreptăţii lui Dumnezeu, uitând de înfricoşatele chinuri prin care a trecut Iov.

Astfel, tace Dumnezeu, tacem şi noi.

Arhimandritul Sofronie, 1984.